

Sy-li spěval,
Pilnje džela,
Strowja ee
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj móchny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwość da.

Njeh ty spěvaš,
Swérne dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoční ty.

Z njebes mana
Njeh ee khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew F.

Serbiske njedželske lopjeno.

Wudawa ſa lóždu ſobotu w Ss m olerjez knihicí ſchcerui w Budyschinje a placgi ſchtwórlétnej 1,50 hr. ſ portom.

Njedželu Invokavit.

Matth. 4, 1—11.

„Njewjedž naž do ſpýtowanja“, tak ſpěvani w ſwiatym Wótcze-naschu. Ale je tuta proſtiwa nami kóždy čož hétro na- leženje, dokelž ſo ſpýtowanja bojimy a wém, kaſtu ſtraſhnu móz móže ſly njepſcheczel nad nami dobycz, hdvž njewachujemy a ſo njemodlimy? Abo njecžijemy ſo husto tak wěſci, ſo na móžnotu pada njemyblimy a ſa nižne njedžeržimy, ſpěvacž: „njewjedž naž do ſpýtowanja“? Bohath, hewaſ dobroczitý, ale we wězach wěrh ſiwi ſnjes mějeſche ſlužobnika, ſ fotrymž jeho doverliweho waschnja dla radu ſo roſrězowasche a kiž dyrbjeſche wiſhude ſi nim bycz, kiž paſ tež ſwojego Šbóžnika ſnajesche a ſo ſi njemu poſnawasche. Kas tutón ſnjes ſwojego ſlužobnika ſo praschesche, fakt ſi jeho wěru ſteji a hacž je ſi ujej ſpokojom. Šlužobnik ſdychuju wotmolwi: „Mój Šbóžnik drje je pſchezo ſwěrný, ale ſ mojej ſwěrnosežu hubjenje doſč ſteji. ſly njepſcheczel mije pchezo ſpýtuje a mi předuje a wleče“. Jeſo ſnjes ſo ſmějo džesche: „Schto, ſ tobu čert ſo tak ſabjera a ſy toſa pobožny muž? Poſla mije je zyle hinaſ. Ja žadyn pobožny muž njejšym ale ja wo tajkých ſpýtowanjach niežo njepytmu“. Wo- troczž ſo ſpôdžiwaja wotmolwi: „Seže wó teho zyle wěſth, ſo čert wam niežo njecžini?“ „Haj, zyle wěſze — mi hiſhche žaneje muž njije činil“, ſnapſchecžiwi tamny ſnjes. Po někotrych dnjach džesche wón ſe ſwojim ſlužobnikom na facžu hońtwu. Skradžu pchelēſiwiſhi tſeli do črjodý facžlow. Dwé abo tſi běchu morwe, runje tak wjele běchu ſranjenych. Morwe wostaji ſi wopredka ležo a ſo jenož prázowasche, ſranjene facžki doſahnyč ſi ſlónzowacž. Šlužobnik jerua pomhaſche. Na jene dobo ſwo-

jemu knjesej pſchiwola: „Nět! wěm, czechodla čert wam žaneje muž njecžini a mi tak wjele. Wy ſeže kaž te morwe facžki. Te wostaji hońtwieſt ležo, dokež ſu jemu wěſte a jemu njecžekmu. Ja žym kaž te ſranjene facžki a phtam njepſchecželej czechuč. Tehodla mije pſchecžeha a mje doſahnyč phta. Hdvž byſchcze wó, iuby knježe, ras phtali, jeneho hrécha ſo wostajicž, dha byſchcze bórsh ihonił, fakt ſly njepſcheczel ſe wſchelakimi ſpýtowanjemi ſo bliži a paſ tu paſ tam wam ſamjenje na puež cžižnje“. Haj, iuby cžitarjo, tak je. Duchotwne morwi, kiž lohioſmyſleni po ſwojich hréchnych puežach khodža, eži niežo wo ſpýtowanjach njepytmu. K čemu dyrbi čert jich hiſhze nadběhacž? Wſchak ſu hižo jeho. Ale hdvž džemny naſhemu Šbóžniku ſlubjenu ſwěrnoscž džerzecž a na jeho puoſach khodžicž, dha bórsh ſa tym pchindžem, fakt cžezko ſo nam to čini, fakt móže paſ wjeſele paſ ſrudoba paſ jedyn njepſcheczel paſ jedyn pſchecžel naž ſhablazh ſežim, dha naſukniem ſpěvacž: „Njewjedž naž do ſpýtowanja“. Wo ſpýtowanjach chze ſi nam dženža tež naſhe ſwjetjenje ręczecž. Dženža je prěnja njedžela w ſwjet. poſtnym čaſku. Czechodla paſ ſteji tuto ſeženje wo Šchrystužowym ſpýtowanju na čole wſchitlič ſeženjow tuteho poſtneho čaſha? Tehodla, dokelž mějeſche Šchrystužowe cjeripjenje a wumrjeſe tón wotyknieny kónz, „ſo by wón te čertowſte ſlutki ſkafyl“. „Haj, wěriče dha wó hiſhche ſo čert je“, woprascha ſo mudracž po- božneho knihikupza. Tón wotmolwi: „Prjedy niz, ale wot teho čaſha, ſo ſi wotewrjenymaj wožomaj do ſwěta hladam, to wěru, dokelž wiſhudžom jeho ſkedy widžu.“ Woprawdže, hdvž ſi wotewrjenymaj wožomaj do ſwěta hladam a pchedewſchém do ſwojeje wutroby, dha wiđimy doſč wo ſlutkowanju čerta. Tažy hróſni a ſi njebýchu člotovjeſkojo byli, ſo ſo bjes ſobu ro-

torhaja a žo do njeboža storceža, hdyž njeby sadh nich čert stal a jich noschejuval. Tajke hrošne mykle a pschecža njebožtu nam pschischle, hdyž njeby čert je w naž ſhudžil. Se wſchej mozu a ležnoſči naž pscheco ſažo do ſpytowanja wjedže, so by naž ſ padej pschinjeſl a do ſzwojeje možu doſtaſl. Hdyž ie ſebi něhdy ſtožil, kamo Jeſuža do ſpytowanja wjescz, dha naž wěcze nje- budže pschepuschcžicž. Tehodla: „Budžte ſtróbi a wachujcze, pschetož wasch pschecžiwnik, tón čert, khodiči woſolo jako rujazv law a pyta, kohož by požrjel.“ Jeſuž je w ſpytowanjoch kruče ſtaſl a čerta wotpočaſl. Wostanjemh my tež pscheco kruſi, kaž Jeſuž? My drje čzem, ale my manu wjele ſlaboſcze w naž a husto podležimy. Reropominajm ſebi dženža proſchenje, kaf mōžem ſpytowarja dobyčeſky pschewinhež? Hdyž

1. njepcheljela ležnoſči ſpójnawanih,
2. prawu bróni pschecžiwo njemu trjebam,
3. mſdu dobyčeřja wopominam.

I.

„Tehdom bu Jeſus wot teho Ducha do puſčiūh wjedžen, so by wot čerta ſpytowanym byl.“ Krótko předn běſche Jeſuž wot ſana křečezenika křečezenizu deſtaſl. Pschi tym běſche ſo Bóh krafniče ſ njemu ſpónal. Pschetož njeboža ſo wotewrichu a duch Boži jako holk ſezí dele na njeho a hlož ſ njebož džesche: „To je mój luby žyn, na kothymž ja dobre ſpodobanje man.“ Tak běſche ſenje nětka wuhotowanym ſzwoje mulke powolanje naſtupiž. Ale wón njeſtupi hnydom mjes lud, ale džesche naj- pródž do puſčiny, so by w ežiſchinje ſo ſhromadžil.

Džiwacž ſo njemóžem, hdyž runje nětka ſo ſpytowar jemu bližiſche. Tón wjedžiſche, wo ežo ſo ja njeho jednaſche. Pschetož Křečezenowe ſzle ſzivjenje běſche wojowanje psche ſzwo eženi- uſiži: ſ temu běſche Boži žyn ſo ſjewiſ, so by čertovſte ſkutki ſtaſyl. Hdy by ſo čertej radžili, Jeſuža wotdžerječ wot ſkutka wumozjenja, dha by žlowjetwo žaneho wumóžnika njemelo a kraleſtvo ežemnoſcze by dobywaſlo.

Nětka ſedžbuječe, kaf ležnije ſpytowar ſo bliži. Wón nje- pchistupi jako ſly njepcheljel, ale kaž ſzvěrny radžiſel, kotremuž ſzel ežini, ſo dýrbí Jeſuž w puſčiūne hlož tradacž. „Sshli Boži žyn, dha rjekni, ſo te ſamjenje khléb budža.“ To ſlinži pschecželiwje; ale wón čhe, so by Jeſuž ſzwoju bójsku móz, džiwy ežiniež, ſ temu trjebaſi, ſebi ſamemu dobre dny ſhoto- wacž. A ſažo ſo počaſuje kaž ſtaroſžiwy pschecžel, ſiž čhe ſenjeſej ſe křivalbje a čeſeji pomhač. „Sshli Boži ſsyn, dha ſkoč ſele ſzwejča templu. Eud budže ſo ſpodjiwacž a tebi pchit- wytkači jako temu, kotrehož jandželjo na rukomaj noscha.“ Jeſuž wopravodžite pchecže paſ je to, Jeſuža ſawječ, so by proſdmu ežiſ ſchecž ſudžimi phat. Na požled ſjawniſcho wuſiupuje. Wón počaſuje Jeſužej wſchitko čzu eži dač, jeſli ſo delepadnýwſchi ſo ſe mni modliſh“. S tym Jeſuža pchecž ſosfudženie ſtaji, město černjoſteho pueža ſe křižej puež ſemiskeho wjefela hicž. Nětka je Jeſuž ſyku ležnecž ſzvojeho ſpytowarja ſpónal a roſ- horjeny icho wróčo počaſuje ſe ſlowami: „Sběhni ſo wote mje, ſatanje.“

To čeri pscheco hich ſe ežini, ſo we dralcze pschecželiwego jandžela ſo ſjewi, hdyž čhe hlož ſawječ. Hlupocž je, hdyž na ſtarych wobraſach čerta ſ rohani a konjazej nohu widžimy. Tajki ſpytowar, kajkehož tam widžimy, njeje ſtraſhny. Hdy by w taſkim ſchtalcze ſ nam pchistupil — ja měnju — my býchmy ſo rošhorjeni wot njeho w ſtobročili a jemu prajili: ſběhni ſo wote mje. Ale taſki njeje ſe ſenjeſej pschischoł, taſki tež ſ nam njepchistupi; ale wón ſo pschecželiwih bliži, jako čzyl pomhač, ſubeho a dýbreho nam wopkaſacž, jako by jenož naž ſuzitſ

we wožomaj měl. Š leſežu a rjanyňi ſlowami naž pyta do- býč. Wožinice jenož woči! Spósnajce: wón jara móžny je a ma doſ. ſ ležnoſče, tón ujepschecžel, ſ kothymž ežinicž mam. A wón pschindže njewočakany. Pschi naſchej nažblabschej ſtro- nje naž pschima a ſzwoje nadběhi pscheco ſažo wopſetuje. Bě- dženje ſ nim psches naſche ſzle ſzivjenje dže, hdyž tež wabjenja ſ hréčej ſ lětami ſo pschéměnja. Mlodženca hréč hinač wabi hacž ſchědžiwa, ale bjes wabjenja ſ hréčej žádyn njevoſtanje, ani džeczo ani ſchědžiwa. A hdyž ſmy tež ras dobyli, ſ tym njeviče ſel hřečeze njeje pschewinjeny. ſpytowar, junfróz wot- počaſany, w ſkladnej hodžinje ſažo pschindže. Tehodla dýrbimy hróbli a wobhlađniwi a derje wobrónjeni býč.

II.

Jeſuž trjeba w tamních hodžinach ſpytowanja pravu bróni. Bož ſlowo: „Vižane ſteji“, ſ tym je wſchitko wabjenje ſatana wotpočaſl. ſlowa křiataho pižma, kotrež Jeſuž naloži, hodža ſo tež ſa wjele naſchich ſpytowarjow. Dha křiſchimy naj- předn ſlowo: „Cžlowjef njeje ſzivy wot khléba ſameho, ale wot křdeho ſletva, kotrež psches Boži ert wuſidže.“ To naž dopomni, jo njeſtymy jenož ežel a krev, ale nježmjerine dřeše, ſiž ſu droho wuſupjene a ſ hóžnoſči powołane. Dale: „Ty njeđyrbiſh Boha, twojeho ſenjeſa, ſpytowacž.“ ſpytowanje Boha by bylo, hdy by ſenje ſ wopaczeje ežesžewlakomnoſeze ſ wjereča templu dele ſkočil a ſchlit Božich jandželow pschi tym ſebi žadala. Jenož na Božich puežach budža jandželjo naž na rukomaj. nožnež. A ſonežnje: „Ty dýrbisž ſo ſ Bohu, twojemu ſenjeſej, modlič a jemu ſamemu ſlužicž“. Hdyž ſzwoju wutrobu na ſemje wěžu powěſhamy, je to ſemje naſch pschibóh. Potom wjazy njeſtymy Boži. To čzem ſebi pschecž ſchecž ſtajecž a jako Bož džeczi na ſhemu njebeſkemu ſenjeſej ſamemu ſlužicž.

W bibliji pak ſteji hich ſe wjely wjazy pižane a wj ſeze tež wſchelake ſchpruchi ſ njeje ſauvli, ſiž dýrbja wam bronje ſ do- býčeſkemu věženju býč. Derje temu, ſiž je w Božim ſlowje tak domach, ſo ma w prawym čaſhu w ſlej hodžinje pravu ſlowo ſ ruzh. Derje temu, ſiž wot maloſeze ſtovate pižmo ſnaje a jeho jadriwe ſlowa w ſzwojej wutrobie wobhlađwa a ſebi roſponina. Derje temu, ſiž ſo w trjebanju tuteje dobreje brónje piſnje ſwu- cžuje. Wot woſaka ſo nježada, ſo ſzwoju bóni pscheco trjeba, ale ſo ju ſ ruzh ma a ſ njej wobhlađecž wě. Tak dýbi pola dobreho woſaka Jeſom Křečta tež hyc. Bróni tu je, wot Boha nam pschihotewana, ſ dobyčeſknej mrožu wuhotowanu, — bróni Bo- žeho ſlowa, ale wěſch ty ju trjebacž? Njeđižiwaſnij ſo, ſo w ro- ſkudnej hodžinje, bróni ſlužbu ſapovjedži, kotrež ſmy ſam ſerfa- wiež dali. ſſnanou je ſo nětremuž ſulich hyc tak ſchlo, ſo mějſeſhe w hodžinje ſtyska a staroſcze žadanie po wofſchewjazym měrowazym Božim ſlowje. Wón wočzini ſzwoju bibliju, ale njenamaſa, ſchecž phtasche; wona rěčesche ſ njemu njeſroſym- ſtvi ſe — njeſpočojeny ju na boſ položi. Tehodla natvuk ſtwoju bibliju trjebacž, ſežin ſo ſ njej ſnaty — budž ſziv w njej a ty budžech widžecž, kaf droha a kraſna tebi budže. Jeſuž běſche w ſzvojeho Wózca ſlowje domach, kaž ſ zyloho noweho te- ſtamenta ſpósnajem. Hacž do ſmjerče běchu ſlowa pſalmow jemu pſchitomne, ſube a drohe. Ty hyc derje wuhotowanu ſ bě- dženju pſchecžiwo ſtemu njeſchecželej, hdyž ſy w Božim ſlowje domach. Trjebanju tutón mječ ducha, Bož ſlowo, jako naſch u bróni w čaſzech ſpytowanja, ſo býchmy leſčezpolne nadběhi čerta wotraſhli. K tajkemu dobyčeju pomhač nam ſenjeſej wojowacž! Wopominaj na požled ſež mſdu dobyčeřja.

III.

„Duz wopuſteči jeho čert“ Jeſuž móžesche ſažo nje- možen ſe ſzvojim njebeſkim Wózcm wobhlađ měcž. To je

prěnja mſda dobyczerja. Njedžerže ſebi ſa hnadne, hdyž móže-
če ſebi prajiež, ſo ſeže hréch wotpoſasali a dobre bědenje ſo bě-
džili. To naſ ſi nowym dobyczam ſahori. Kajke paſ je ſmyſ-
lenje tych, kif ſu padnyli? Hadam a ſeſva ſo po hréſchnym
padze hanbowaſhtaj a phtaschtaj ſo pſched Bohom ſkhowac̄. Ju-
dasch pscheradník žaneho méra wjazh njenamaka, dokelž běſche
njevinowatu ſrej pscheradžil a ſapadže do ſadwělowanja. Pětr,
tij běſche ſi bojoſežu pſched cžlowjekami, ſwojeho Knjeſa ſaprěl,
džesche ſi diwora myſticheho měſchnika — žaloſnje plakaj. Ale
Jofej, tij běſche ſaujedzenju Potifaroweje žonh ſwěrnje a pózzi-
wje napřeczitwo ſtał, móžeſche ſi dobrým ſwědominjom do jaſtwa
hicz.

„A hlaſ, jandželjo pſchistupichu a ſlužachu jemu.“ To je
daſſha mſda ſa ſwěrne pſchewinjenje. Šky duch bě wotpoſasani;
nětke pſchikhadžea dobri duchovo jaſo ſwjacži towarſhovo a
ſlužebniſy Boha. Kaž je učhdý jandžel Boži Helioſej hleb a
wodu pſchinjeſl, taſ pſchinjeſu jandželjo naſhemu wot pſkženja
a bědzenja wuſtatemu Knjeſej wotſchewjenje. Hleb ſa jeho hlođ;
woni ujeſku jeho na rukomaj pſches wſchitke bědzenja, jeho ſiwi-
jenje a wumrjecze a pſchewodža jeho ſi rewa ſi trónej kraſnoſeze.
Tich ſlužba poſkaſuje nam w Chrystuſu teho wěčneho krala, ko-
trenuž je data wſchitka móz w njebjeſzach a na ſemi. Schtož
běſche ſphtowat ſemiu jaſo mſdu ſa Bohu napřeczitwne pueze
prijodkžeržal, to ſo Božemu ſyntej jako dobyczeſka mſda ſa
ſwěrne bědzenje w bójſe wěrnoſezi doſtanje. Abo ſpominaj
ſaſhu na ſeſhu na Jofeſa. Dokelž běſche cžiſty a ſwěrny wostał, bě pſches
Bože wodzenje ſi hlubiny de myſtikoſe ſwiedzenju, ſo bě preni
muž w Egiptowskej. Neje pſchezo wěrno bylo a neje tež dženka
hiſcheze wěrno: „Jandžel teho Knjeſa lěha ſo wokoło tych, kif
ſo jeho boja a pomha jím“?

Duž wojujmy ſwěru pſcheczitwo wſchitkim nadběham cžerta.
Drje je naſcha móz ſlaba, ale ſa naſ ſwajuje muž prawi: Jeſuſ
Chrystuſ, kif je we wſchitkim ſphtowaný jako my, ale bjes hrécha.
Jeho dobycze je naſche dobycze. Nětke móžemy ſi Lutherom
ſpěwaeſ:

Tón ſeſhta na ſwěcze
Nětke hlaſa ſurowje,
Wón ujeſchlođi paſ ſam,
Bóh ſudži jeho ſam,
Joh' ſloužlo pobicz móže!

Tuto ſlowežko je: Jeſuſ. Knjeze Jeſu, pomhaj tež nam
dobyč! Šamjení.

Sſwiate wotkaſanje.

Hlóž: Sſo luboſež bójſka modlu ſi tebi —

1. A nam ſbóžnik neſch je pſchihol i njebjeſ; Wótz da
nam ſhyň ſwojeho; nam hréchow wodacze je pſchinjeſl, Knjeſ
woprowaſche ſa naſ ſo. Je dokonjal ſkutk wumoženja, tón
kraſny dufše nawoženja!

2. Knjeſ wuſtajil je wotkaſanje ſa wſchitkich ſhudých hréſch-
nikow, tróſcht, hnadu, móz, mér, ſohnowanje čze dacž na-
ſhudym ſi njebjeſzow. Je ſwiatu ſweczer pſchihotowaný, wſchich
vſcheproſhyl, wſchich na uju woſał.

3. Nětke pójceze ſprózni, wobęzeženi, wob hori ſi pravem' ſe-
karzej. Wot hréchow budža wužiſczeni, kif proſcha, pſchihindu
ſi Jeſuſej. O pójceze ſrudni, budni, hori, wſchē raný naſche
Jeſuſ hoji.

4. Chtož budže dacž ſo ſmjeſ ſot njeho, tón dobrý džel
ſi uji doſtanje, jemi' ſteſz ſo njeb'dže nižo ſleho, dokelž wſchón
cžiſty ſmjeſt je. Ta luboſež bójſka wſchitko cžini ſa hréſhnikow,
kif ſu we wiſi.

5. Knjeſ ſi wutrobu je ſebi žadał, wſchich ſwojich ſi blidu
ſhruadžicž, je ſi miłym wóžkom na naſ hlaſał, čze naſ wſchich
ſi newa wotſchewicž. My wſchitzh jeho potrjabam, wſchē ſubla
ſi jeho hnady mam.

6. Duž Knjeſa proſchimy w ponižnoſezi, ſo byli hoſežo do-
ſtejni — Knjeſ pſchihindž — wobhladač ſej hoſzi pſchi ſwojej
ſwiatyje ſweczeri, hacž noſcha wſchitzh jeho drastu — hacž doſtojni
ſu ſi jeho kwaſku.

7. My byli ſhubjeni na wěčni wſchich naſchich ſlöſčow,
hréchow dla. — Nětke paſ ſhyň Bože ſube džecži pſches jeho ſhyň
Chrystuſa. My mam, njebo wotewrjene, ſhyň džecži Bože
wumóžene.

8. Nam dawa w hlebi ſwoje cželo, we wiſi ſwoju ſwiatu
frej. Je bohače kryw ſwoje blido, wſcho poſne darow na nim
ſtej. Sa ſhudých hréſhnikow tij ſi njenni ſu pſchischli, poſluchali
emu.

9. Wſchu naſchu ſlaboſež luboſež noſy, naſ wěčna luboſež
lubuje, ſhyň luby Wótza ſa naſ proſy, ſo měli my to ſiwijenje.
Nam ſiwijenje je Chrystuſ dobył hdyž ſam je w Božim ſudze
pohył.

10. Te luboſež ſa naſ ſi ſmjerči džesche, ſa naſ wſchich wo-
prowaſche ſo, ſa naſ ſlych ſchizowana běſche te ſlaboſež! wopomn
kóždy to. Šo naſ je Chrystuſ ſchizowaný; nam ſohiji wſchē
ſmjerne raný.

11. Nam ſhudym Chrystuſ wſchitko dari, ſa naſ je pſche-
ſel ſwoju frej, ſo byli my pſched Bohom prawi, hdyž wužiſczeni
my ſhyň ſi njeſ. My mam ſa prawdoſež Chrystuſowu; nětke
ſtroſchne džemý ſi ſwojem' Bohu.

12. We twojich ranach čzu ſo ſhovacž, moj luby, ſwěrny
Šbóžniko; we wutrobie cže hospodowecž moj kralo, Knjeze
Jeſuſo; cže dyrbju měč, twoj bycž a wostacž, pſched Bohom
ſi ſybi budu wobſtač.

13. Tej ſkali neſchoh' wěčnoph' ſvoža budž hwalba, cžesč
do wěčnoſeze My magm wujednanoh' Boha, nětke Wótza teje
luboſež! Wón nam wſchē naſche hréchi woda, hdyž ſwojoh'
Šhyň ſa naſ ſoda.

14. Hwal teho Knjeſa moja duſcha, džak ſpěwaj jemu
ſi wutroby. Cžesč wěčna temu Knjeſej ſluſha ſa wſchitke jeho
dobroth! Wſchón wodých ſpěwaj, hwal wſcho Boha! Bóh je
naſch Wótz, nam žorlo ſvoža!

Š o d y.

(Škoneženje.)

Jan hebluje, ſo taſ cžefki woſkoļo njeho ſetaja. Dželo jemu
wot rukow dže. Je wjeſele, jemu pſchihladowacž. Wjeſele je
tež w Janowej wutrobie. Je to jutrowne wjeſele. Běchu to
rjane jutry: pſchiroda ſo ſobi wjeſeleſche, wutroby ſo radowachu
a dwě wutrobie běſchtej ſwotownej tehodla, ſo ſo na cžaſ ſiwi-
enja ſlubischtet.

Nětke Jan ſaſho w džele. Je to poſlednje leto, ſo poſla
miſchtria džela. Hdyž ſu ſaſho jutry, dyrbi bydlenje a tycberňia
hižo pſchihotowaná bycž, ſo byſchtaj mlodaj mandželſtaſ, kotrejuž
hwal ſo w tydzenju po jutrach ſwotecziez dyrbjeſche, ſaežahnycz
mohloj do ſtatola ſwojeho a mlodý miſchtr hnydom ſapoczeſ ſwoje dželo.

Janey ſhwataja taſ pſchi džele myſle doſad a do pſchichoda,
a ſu to wjeſele myſle!

A Mařka ſedzi domach pſchi wokiſe a ſchiſe ſebi ſwoj wu-
hot. Nejewjeſzinſke radowanje pſchi tym na jeje woblicžu leži. Je
runje pſchi tym dobrým rjanhym plaeſe, kotrejuž bě Janowa cžeta
i klubej darila. Po mlodej miſchtrki dyrbjeſche tola wſcho derje
wuhotowane a dohotowane bycž!

Wo lěto dale žmy. W Něhdjezach maja rowu thscherňju a mledo thscherſteho mischtra, kotrejž ma ſaſo mlodu pěknou mandželsku. Po jutrah ſu kvaſowali a ſi kvaſa tu ſac Zahyli. A ſi thscherjezom bě do thscherňje tež hnydom dželo pſchichlo a Jan ſo ujebe komdžil, ale bě ſebi hnydom po mlodeho pomoznika ſchoł, ſi kotrejž bě po předv hýzo ſrēčal. Brěnje wjetſche džela běchu hýzo ſ thscherňje wuc Zahyly a běchu ſhwalsbu namakale. Duž bjes džiwa, jo newe ſtaranki pſchindzechu. Wo ranja hač do wjetzora běſchtaj duž thscherjei pſchi pilným džele!

A mlova thscherka niz mjenje! Nutſkach, wonkach, w hródzi, na ſahrodži a tež na pôlku bě džela doſč. A mlodej ruzi pſchi maſtej rad. „Je to tola ſtatoč mój, ſtatoč naju!“ tak ſebi Mařka pſchego ſaſo a ſaſo wjetzela pſchi džele pſchitwola. Wo ſebje rjenje pač ho to dželaché, hdyž Jan na pôlku abo w ſahrodze ras na hodžinku abo neschto wjazy ſobu dželaché. Telko ſhwile ſebi waſa, byrnjeſch w thscherňi tež muſne bylo, wo ſebje pač tehdy pomhaſche, hdyž bě ſylna ruka pſchi jenym džele trébna.

A kaž wchédny džerí pěknje dželachu, tak ujedjeli džen rjenje ſhvězachu, mlodaj mandželskaj a thscherſki. Kaž wot donia wuczenaj, tak to džeržeschtaj a ſemſchi ſhodžeschtaj, a thscherſki ſ nimaj. Kaž k Božemu žlowu a domej tak ho tež maejernej ſeberbskej rěči ſhvěru džeržachu, „Sserbſke Nowiny“ běchu poſta něch domach a „Pomhaj Boh“ bě jich ſtajny ſedželskii hōſez. Haj, mlody mischtr ſo ſamo dyž a dyž pjerai pſchimovſe a neschto napíſa ſa tutej ſerbſkej ſopjeni. Měřacznje ſastupi poſta njeju tež „Měkcionistický poſtol“, ſo by roſprawiaſ mo džele w Knjewovym králeſtvuje ſ bliſka a ſ daloka. Wo ſebje jeju kózde lěto ſ novou ſajimovovſe roſprawa wo darach ſa Knjewové mihiionſtwo mjes pohanami, wjedžeschtaj tola, ſo wobeju ſtarachéj rad ſ ejicha ſo njo darh woprowaſchtaj. Tola njeſabvěchtaj tež to ſ bliſka, to ſchtož ſniutskowneho mihiionſwa je. Wjedžeschtaj tola, tak myſna tu pointoz.

Wo ſebiby ſhwjedjeni bě pſchego, hdyž ſi donjazeje wjetſki lubr wopyt pſchindže, pſchedy wchém nanaj a mažerji. A najlubſch puež ſaſo bě mlodymaj tón do domjazeje wjetſki. Tak mohlo to hinač byž! Tak mohloj ſabvěz narodny dom, narodnu wjetſku, narodnoſez ſamnu!

W ſwojim mlodym mandželſtvuje njeſabvěchtaj, ſo ſtarachiske ſuboſež, wot Boha žohnowaná, bě jímaj taſti rjony ſpočat ſmôžnila, a wjedžeschtaj, ſo ſtarachiske dobroproſchenje jeju pſchewodžesche džen wote dnja, kaž bě jeju pſchewodžale pſches zylo mlode živjenje, haj — a to njeſamjelža Jan — kaž bě ſtarachiske dobroproſchenje jemu pſchepomhale pſches cžemne doſhe a wulf ſtrach. Ta to džak dawacž ſtarachimaj a Bohu, ſubemu Knjesej, ſe ſkowom a ſe ſtutkom, haj, zylym živjenjom, to ſebi pſchegi ſaſ ſlubischtaj a wo to ſo prázovaſchtaj ſ modlenjom a dobro proſchenjom.

A hdyž djenža do Nědžez pſchindžes, widžiſch, ſo ſtarachiske a Bože žohnowanje ſ thscherjezami.

(Kónz.)

Zyrfej a ſtat.

W Bramborſkej wotměwaja ſo 20. februaro wólby do krajeho ſejma a ſ doboiu tež do provinzialnych ſejmow. Wólby wojowanje je ſo hižo ſapocžalo. Wupad wólbow je wažny, niz jeno ſa Bramborſku, ně tež na wchém poſledku ſa Němſku. Duž měl ſo tu kózdy ſcheczan a — wusběhným wo ſebje! — kózda ſcheczanka wo to prázowcž, ſo ſo ſcheczanzy, wěriwi kandidatojo wuswola, tak ſo by ſcheczanſtvo, zyrfej, wěra ſpěchowaná, ſchlitana a podpjerana byla w Bramborſkej a duž pſches to něfak tež po Němſkej; pſchetož njech tež Bramborſka wjazy tu pſche-

wahu nima kóz do wójny a we wójnie, pſchewahu tola hiſchje ma w němſkej republižy.

Kaž „Sserbſke Nowiny“ piſaju, že Sserbjo te ſcheczanſtej ludowej ſtronje pſchitamkuja. W Liegnitzkim wokrjezu ſteji na liſčinje tuteje ſtronj na 3. měſtneje evangeliſki Sserb, pſchekupz Jan Hajeſch-Lasowſki ſa krajny ſejm a na 5. měſtneje evangeliſki Sserb, gmejnſki pſchedſtejicžer August Vala w Narceji. Tak da loko Sserbja ſa tutej liſčinu ſteja, budže hafle wólbka ſama di pokaſacž, kaž tu w Sakſkej. Dróbnichich pwtjerejow wo wólbnym hibanju tam nimamy, ſhiva ſe „Sserbſke Nowiny“. —

W Hamburgu je ſo we wězach ſchul ſeje nabožiny podobneho ſtalo, kaž poſta naſ ſo Sakſkej. Wyscha ſchulſta rada pøbla 18. dezembra 1820 na wchých ſtarachich to namolwjenje, ſo maſa eži, kž chzeja ſwoje džecži do nabožneho roſtowučowanje ſlaž, to wo ſebje namjetowacž. Tola je kaž w Sakſkej po pſt, tak najlepje wuſudženje wulkostatneho ſuda wobeidu a duž tola wulkostatnu wuſtawu ſamaja. Hamburgská wyscha ſchulſta rada a ſakſki ſultowý ministr ſo tu na puežu ſady wo ſko ſetkaja. Hač tež to woni ſ wuprajenjom ſakſkeho ministra prawo wo ſkhowaju? Tutón rjekny, jako ſo ujedawno we ſakſki ſejmje wo tutym prechenu jednaſche, něhdje tole: „Tak doſko hač ſyml ja minifter, vſaczi moje měnjenje.“ Bě to tehdy bylo, jako ſo někotre ſtronj wychowſeze prafachachu ſa tym tež tu naſpomnjenym wuſhoni ſultowého ministra wo ſamolwjenju ſa nabožne hodžiny. Wychnosž jako taſka, ſo tehdy ſumjeleža, jenž ſultowy minifter ſam, pſchecživo ſo ſenuž ſo to prafchenje měrjeſche, rěčesche. — W ſamhým poſedženju běchu kommuñiſtojo namjetowali, ſo ma ſo nabožina do ſyla ſe ſchulow wotſtronicž. Jako ſo wo tutym wěſeze „modernym“ namječeze wo ſhložo waché, bu namjet wo ſpokonu, hač ſuji ſa njón hložowachu ſkummuñiſtojo, njewottwizni a ſozialdemokratojo, potajſki te ſi ſtronj, kotrež maja w ſejmje wjetſchinu — njech tež jenož wo jedyn hlož; pſchecživo namjetej kommuñiſtom hložowachu wchě druhé ſtronj ſejma.

S bliſka a ſ daloka.

Sserbſka wuczba w pruskich ſchulech. Pſchego a pſchego ſaſo pſches němſke nowiny pwtjerej dže, ſo ma ſo w ſerbſkých ſchulech ſerbſka nabožina wuczicž, ſerbſzy ſo cžitacž a pſkarž; ale to drje dyrbi jeno lud ſepicž a ſlepicž. Šchtóž čzvli čzakacž, ſo dyrbi ſo w tutym naſtupanju učchtio ſe ſtronj knježerſtwa a wuczertwa ſtacž, tón drje móže hač do wěcznoſte ſeckacž, tola podarno. Tehodla ſo pſchego pſchiftaji, hdyž ſebi ſtarachí to žadaj. Ale k tomu ſtarachí njeſchňidu. Woní ſu k temu pſcheleni; dadža wchemu hlež, kaž dže. A tola ſbože jich džecži wot teho wotwizuje, ſo ſo ſa ſwoje džecži ſtaraja, tež ſchtož ſchulu a ſerbſku wchmu nastupa. Tehodla dyrbjeli ſo w kózdej wžy někotſi mužojo namakacž, kž ſa to wuſtupuja, moje dša ſebi dadža pſzmo ſeftajecž, kotrež ſo wot ſerbſkých ſtarachich podpře a ſo knježerſtwa ſi jich žadanjom pſchepoda. Prokycž wo ſerbſku wuczbu wjazy njetriebaja, woni maja ju jenož žadacž. Knježerſtvo dyrbi ſerbſke džecži ſerbſki wuczicž dacž; to je zylo ſrata a twjerda pſchitajna. Zyle wſho jene, hač je wuczér Němz abo Sserb. Sserbſke džecži dyrbi ſe 6 lětami němſki naſwutnycž, dha móže ſo wot dorofczeneho němſkeho wuſuženeho cžlowjeka tež žadacž, ſo tak ſeberbski naſwutuje, ſo móže ſerbſzy wuczicž.

M. w Ba. ſa wotutny džen (20. 2.) — S. w M. ſa Ocuſi.

Samoſwity redaktor: ſarač Wyrgecž w Kožacžiach. Czishež a neſlav: ſsmolerjez knihicži chečeřnja, ſap. družtvo ſ wobmij. ruk. w Budyschinje.